

TAMÁS ISTVÁN:

Fák

Fák a sétányokon
Fák — miket
legjobban szeretek

Csókokat rejtő fák
Fák a sóhajok tövén
Fák az esték kövei között
Fák az életek küszöbén
Fák az első és utolsó napon

Fák
mi mellett szóltan elmegyünk
Fák
miket sajnálni tudunk

Fák fák fák
Évek évek évek

Utak és madarak
madarak és utak

Madarak szállnak a fényre
madarak leégett
szárnyukkal zuhannak vissza
És mégis énekelnek
És mégis szállnak a fényre

Utak és Madarak

Utak a városba
és utak a sivatagba
Törve és töretlenül
Utak az emberekhez
és utak az úttalanba

Óh
Utra kész Madarak

KEMÉNY ERZSÉBET:

Talán

A hegyre fel magányos út vezet...
Voltam ott veled
egy nyári éjszakán.
Talán...

Láttad? —
Oly furcsa volt,
hogy fönnakadt a fán a Hold
és csipketestű folt
hullt elénk az útra.

Szeretnék ott lenni újra...

Elsuhanó táj

Szobám mélyén, mely hótól sugáros
csipkét horgolnék omló fényeset
s elbabrálnék egy gondolat felett
a lényeket keresve.

Szikrázó villamosságot fésűlnék
a gyermekünk hajába míg eljő az este
és kályhánk felizzított parázsa
feléd fényesedve várna jöttödöt.
Süteményt sütnék lágy aranykrémmel
cukor porától hamvasat,
mely édességét pazarlóan hintené széjjel
Porcelánjaink langyos húsáról
finom újakkal törölném a port
s fehérre súrolt
padlónk megvidámítaná lépted.
Házunk ablaka virággal lenne ékes
s a szekrényed polcán
sok újjá keményített
inged várna, hogy felvedd.

De mindig sietek...

És a csipkéket elkészítik mások.
Nem érek rá villamosságot
fésűlni a gyermekünk hajába
s a kályhánk lángja
nem kezemtől lobban
és süteményt a boltban
vásárolok mindig.
És por lepi néha Karinthyt
meg a többi kedves könyvet.
S az inged? — Van hogy
hiányzik róla a gomb.

Mert nem tudok elég korán kelni
az autóbust is rohanva érem el.

Egész nap szaladok
és arcod is a drága
úgy villan fel előttem,
mint gyorsvonat ablakából ha fájva
nézek egy elsuhanó tájra.

Háború van

A fa lombja fekete.
Fekete a torony égrependülő éle is.
Mily magányosak a kémények.
A torony még magányosabb.

A bokrok egymás felé nyújtják
fekete karjukat.
Mozdulatlan sóvárgással magasodnak
a kerítés közömbös lécei fölé.

Felhők átlátszó karéja rajzolódik
a világító égre.
A csillagok nem ragyognak
csak vannak.

A szél sokezer kilométert
futott be ma.
Elébem áll,
hogy nagyot lélegezzem.
A vér szaga idáig érzik.
Háború van.

Radics István: KONFLISOK